

[Miljøministeren]

kan jeg såmænd godt forstå at mange af dem føler; de mener, at der er mange billigere løsninger såsom nedsvivning o.lign. Jeg bestrider slet ikke, at borgerne i visse tilfælde bør have den retsbeskyttelse, der ligger i en klage mulighed; det skal de naturligvis have – og det fremgår jo også tydeligt af ændringsforslag nr. 7 – men det har i og for sig ikke noget med miljøhensyn at gøre.

Jeg føler trang til her til allersidst at sige, at der er kommet en bedre lov ud af det. Der er sket en forenkling, der er – hvad nogle af os savnede i 1973 – kommet en større forståelse og en større opbakning, og der er flere, der vil og kan tage et medansvar, men der er jo stadig væk – som vi nu ser – ekstreme grupper på begge fløje, der synes, at det, vi har lavet, er for dårligt. Det er en usædvanlig konstellation, at SF og fremskridtspartiet begge mener, at der ikke er gjort det, der skulle gøres, heller ikke i udvalget, men det kan jo også skyldes, at man ikke er til stede, når der er disse samråd.

Jeg mener, at udvalget har gjort et ualmindelig grundigt arbejde, og at det er gået meget grundigt til værks med hele lovforslaget. Jeg vil gerne herfra bringe en tak til udvalget for dette arbejde, og så vil jeg samtidig sige til slut, at det har glædet mig, at lovforslagets centrale dele har kunnet bære igennem, for det betyder jo ganske enkelt – det vil jeg godt understrege én gang til – at der er balance i lovforslaget, og at dette har mulighed for at skabe en meget, meget bredere accept af reglerne og dermed også af, som fru Yvonne Herløv Andersen var inde på, det videre arbejde med miljøbeskyttelsen, som jeg sandelig håber mange herinde kan enes om.

Margrete Auken (SF):

Jeg må hver eneste gang beklage mine kommunikationsvanskeligheder i forhold til ministeren. Jeg håber, at han en dag vænner sig til mit sprog, så vi ikke skal bruge så megen tid på at beskæftige os med det, men kan komme over til at snakke om noget andet.

Jeg har faktisk et par kommentarer, jeg godt vil have ind, både til det, der er sagt af andre ordførere, og til det, der er sagt fra ministerens side.

Hr. Sønderby talte om, at det var i decentraliseringens ånd, at man gav lokalkomiteer-

ne klageadgang. Jeg ved godt, hvad der kan ske, hvis man ikke samtidig sikrer, at hovedorganisationen har det, for så kan det være et spørgsmål om, at man alligevel får den overordnede miljøinteresse til at køre, men hr. Sønderby behøver såmænd ikke at være så bange for Naturfredningsforeningen, mig bekendt.

Jeg vil lige sige, at hr. Sønderby jo passende kunne stemme for vores ændringsforslag om et kommunalbestyrelsesmindretals klageadgang, for det ville faktisk sikre, at lokalgrupper havde en chance for at komme igennem med en række ting over for en kommunalbestyrelse. Men hr. Sønderby mener måske ikke, at problemerne kunne foreligge i forhold til kommunalbestyrelsesflertallet; det er jo dér, diskussionen vil gå.

Så har både ministeren og fru Yvonne Herløv Andersen besværet sig lidt over, at jeg ikke var til stede ved det sidste møde. Det beklager jeg selvfølgelig også meget, og det glæder mig, at jeg er så uundværlig, men jeg vil sige, at da jeg stadig væk går ud fra, at de fleste af udvalgets medlemmer er i stand til at læse – ellers havde de været helt på den i dette arbejde – og da de ændringsforslag, vi havde stillet, og hvoraf mange havde præg af forhandlingsoplæg, hvor man udmærket godt kunne have taget fat også i de andre medlemmer, har jeg konstateret, at man ikke har haft interesse i at indbygge vores ændringsforslag. Jeg ved også godt hvorfor: fordi samtlige vores ændringsforslag trækker loven i en anden retning.

De ændringsforslag, der nu bliver vedtaget – og, hr. minister, det var dem, jeg kaldte fnidderfnadder – er virkelig nede i småtingsafdelingen. Når vi støtter dem, er det, fordi det er step på stedet, og jeg er på baggrund af, hvad der er sagt, overbevist om, at end ikke socialdemokratiet – fru Yvonne Herløv Andersen har jeg ikke så meget fornemmelse af endnu omkring miljøspørgsmål – er interesseret i at give miljøgrupper og andre den beskyttelse, de skal have i dette arbejde, og det handler samtlige vores forslag om.

Socialdemokratiet er først og fremmest indstillet på at have ro med Industrirådet, med de konservative, med alle dem, man har siddet og lavet dette forlig med, inden det blev lagt frem for os; dér ligger problemet, og det har vi erkendt.